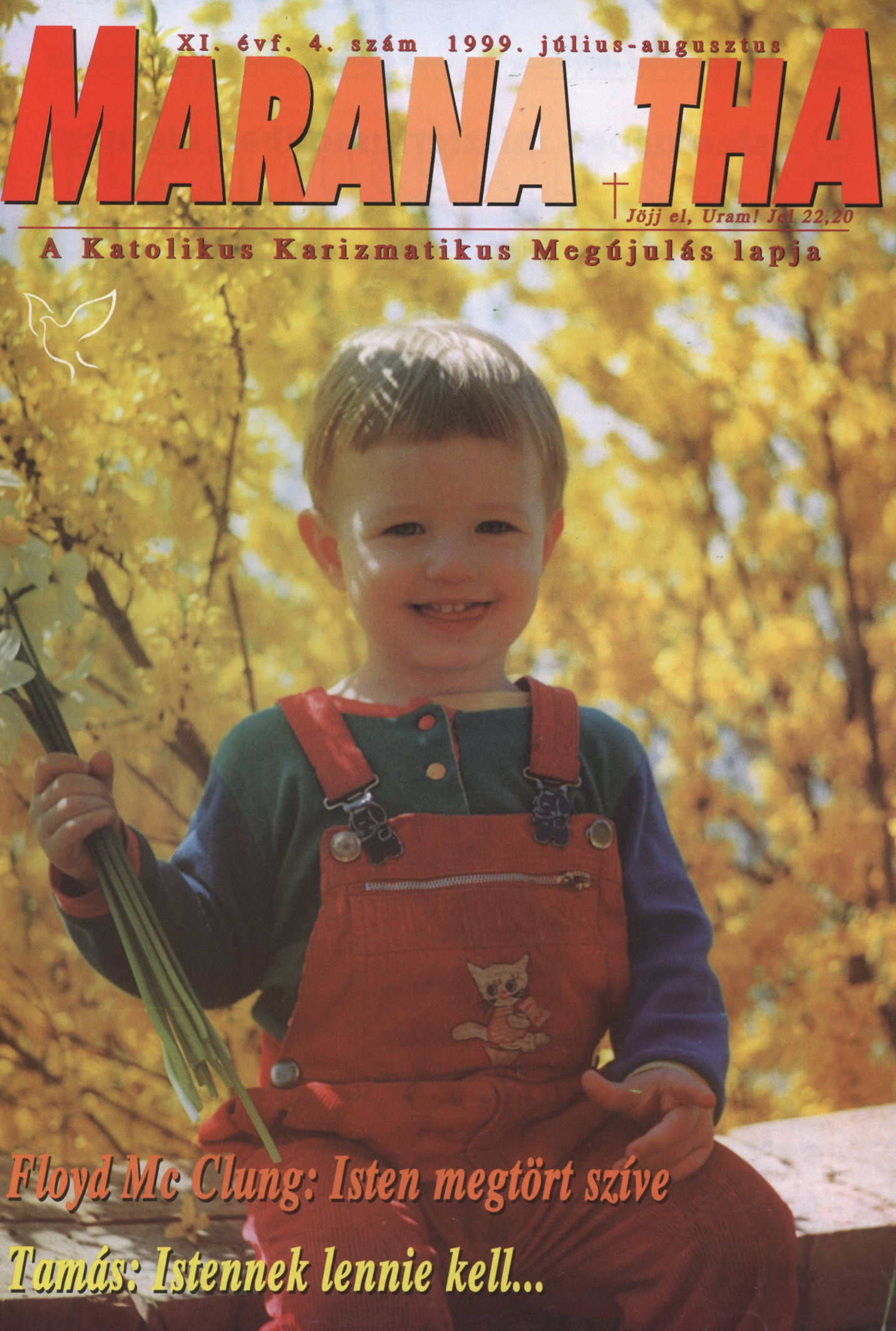
XI. évf. 4. szám 1999. július-augusztus

MARANA THA

Jöjj el, Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Floyd Mc Clung: Isten megtört szíve

Tamás: Istennek lennie kell...

2. Isten népe - misztériumokban élő nép

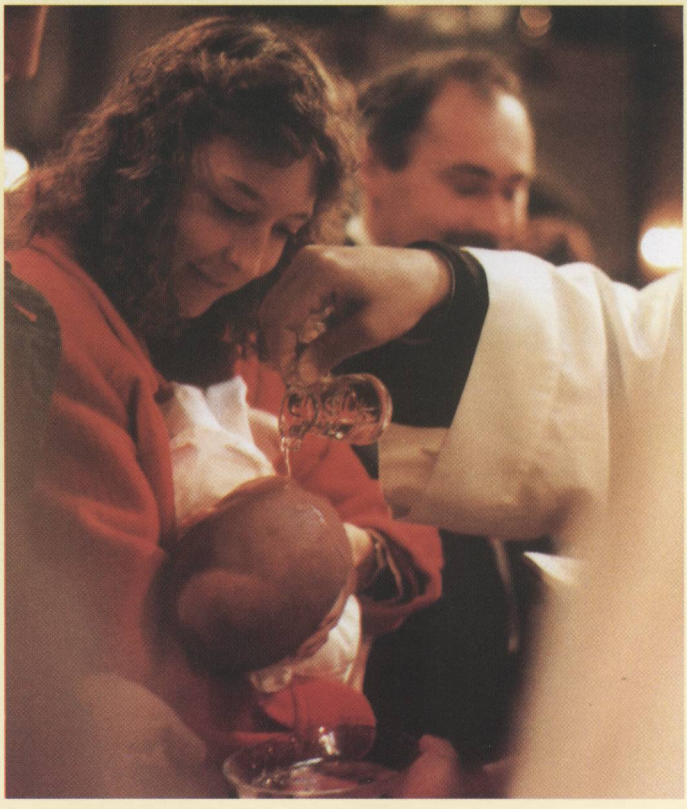

A mi Urunk Jézus Krisztus hét misztériumot kínál fel neked, hogy lelkileg növekedj és a Vele való személyes kapcsolat örömét megtapasztald. A misztérium olyan Istentől jövő titok, ami a nem hívő ember előtt érthetetlen – a hivő ember előtt viszont olyan, mint a lángoszlop, amely a választott népet vezette a pusztában az Ígéret Földje felé.

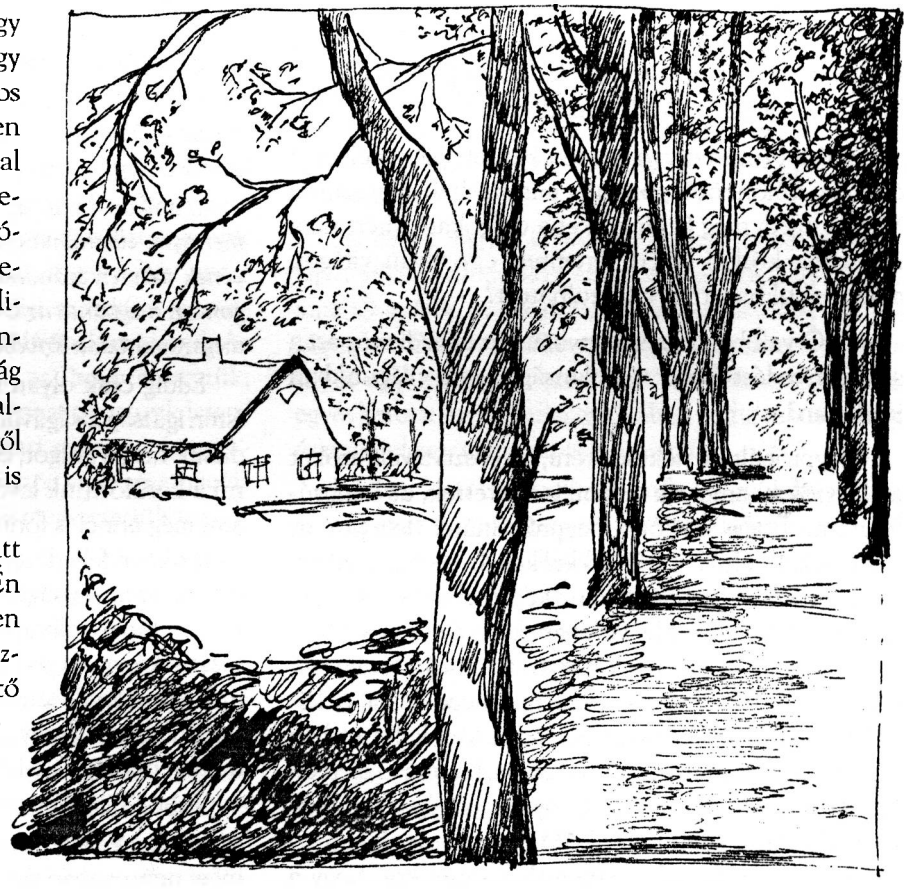
A keresztség a világosság győzelme a sötétség hatalma fölött. Megszünteti az Istentől való elválasztottságot. Általa az Atya gyermeke lettél, aki begyógyítja legmélyebb sérüléseidet: a benső otthontalanságot és az apátlanságot. Betölti legmélyebb vágyadat és visszavezet az Istennel való szeretet közösségébe.

„A keresztség a Jézus halálában való részvétellel, megszabadít az eredeti bűntől.“ (Michael Marsch)

A föltámadásban való részvétel által új életet eszközöl ki számunkra (Róm 6,4).

Isten megtört szíve

A repülőgépen együtt utaztam egy férfival, aki sírva panaszolta, hogy felesége meghalt. Pedig vallásos volt, a gyerekeivel is rendszeresen imádkozott. „Három hónappal ezelőtt, ötödik gyermekünk születése közben halt meg. Miért?" – sóhajtott. „Miért vette el tőlem a feleségemet a maga szerető Istene? Hiszen ő olyan jó volt. Miért nem engem? Miért éppen őt? A bíróság döntése szerint nem vagyok alkalmas arra, hogy a gyermekeimről gondoskodjam, így aztán tőlük is elszakítottak!"

Megfogtam a kezét, és együtt sírtunk. Milyen önző voltam. Én csak arra gondoltam, hogy milyen jó is lenne egy kis pihenés, miközben ennek az embernek égető szüksége volt egy megértő barátra. Ezután elmondta a történet többi részét is. Miután a felesége meghalt, a kijelölt szociális gondozó azt javasolta, hogy a gyermekekről az állam gondoskodjon.

Annyira eluralkodott rajta a fájdalom, hogy nem tudott dolgozni, így elveszítette az állását. December volt, ezért úgy döntött, hogy elmegy hazulról; érezte, nem bírná ki, hogy egyedül legyen otthon karácsonykor, felesége és gyermekei nélkül. Szó szerint alkoholba akarta fojtani a bánatát.

Olyan nagy volt benne a keserűség, hogy alig lehetett megvigasztalni. Gyermekkorában négy nevelőapja is volt, de az igazi édesapját nem ismerte. Mind a négy kemény ember volt.

Mikor Istenről beszéltem, keserűen reagált. „Isten?" – mondta. „Azt hiszem, ha van egyáltalán Isten, akkor Ő egy kegyetlen szörnyeteg! Miért tette ezt velem a maga szerető Istene?"

Ahogy a repülőgépen együtt utaztam ezzel a sebzett szívű, megbántott férfival, újból rájöttem, hogy hány ember nem tudja, hogy **Isten szeret minket**, hogy Ő a mi szerető mennyei Atyánk.

Ha egy szerető Istenről beszélünk nekik, aki a mi édesatyánk, az csak fájdalmas emlékeket idéz fel bennük. És haragot. Ha Isten atyai szívéről beszélünk nekik anélkül, hogy együtt éreznénk velük, az szinte kegyetlenség számba megy. Az egyetlen megoldás az volt, hogy az Oslo-Amszterdam közötti út alatt megtestesítsem Isten szeretetét ennek az embernek a számára. Szinte lehetetlen volt mindenre egyszerű választ adni. Ezért engedtem, hogy hadd fejezze csak ki haragját, és utána olajjal kentem be a sebeit. Ez az ember szeretett volna hinni Istenben, de igazságérzete mélyen megsérült. Szüksége volt tehát valakire, aki elmondja neki, hogy nem baj, ha haragszik, hiszen Isten maga is haragszik.

Miután figyelmesen végighallgattam, és együtt sírtam vele, kész volt arra, hogy engem is meghallgasson.

Elmondtam tehát neki, hogy Isten még nála is több sebet kapott azok miatt, ami a feleségével és családjával történt.

Még soha senki sem mondta neki, hogy Istennek megtört szíve van.

Figyelmesen hallgatott, miközben elmagyaráztam neki, hogy az Isten által teremtett világ annyira eltorzult a bűn és önzés következtében, hogy egészen más, mint amilyennek azt Isten eredetileg megalkotta. Romlottság és káosz uralkodik mindenütt.

A férfi ezután olyan kérdéseket tett fel, amelyeket életünk különböző pontjain mindnyájan felteszünk: Miért engedi meg Isten ezeket a dolgokat? Miért nem avatkozik közbe? Miért teremtett egy olyan világot, amely elbukhatott és eltorzulhatott?

Ha Ő valóban szerető Atya, miért engedi meg azt a sok szenvedést és igazságtalanságot, ami világunkban jelen van?

Megpróbáltam neki segíteni, megosztva vele azokat a válaszokat, amelyek nekem is segítettek, de hangsúlyoztam, hogy mielőtt megpróbálnánk felfogni az „eszünkkel", előbb a szívünkkel kell átéreznünk mindezt. Nem szabad tehát ezeket a kérdéseket csupán agytornaként kezelni. Ha valóban komolyan vesszük a szenvedést, és érzékenyek vagyunk mások szenvedése iránt is, akkor rá tudunk mutatni a megoldásra, és képesek leszünk helyes válaszokat adni. Meg kell azonban jegyeznünk, hogy nemcsak a lázadás, hanem az életben kapott sebek is okozhatják, hogy olyan sokan tagadják Isten létezését. Mikor szenvedéseken mennek keresztül, Istent hibáztatják. Érthetetlen számukra, hogy a jóságos Isten hogyan tűrheti el ezt a sok gonoszságot az általa teremtett világban. Így aztán inkább tagadják létezését.

De az, hogy Istent hibáztatjuk a szenvedésekért, még nem oldja meg a problémát. Hiszen ha nem létezik egy végtelen, személyes Isten, akkor **a szenvedés teljesen értelmét veszíti**. Ha Isten valóban nem létezik, akkor az ember pusztán a véletlen műve, és a „szenvedés" az evolúciós folyamat egyik terméke, a fejlődéssel együttjáró egyik fizio-kémiai probléma. Vagy esetleg ez is része lenne az erősebb fennmaradása elvének? De ha nincs Isten, akkor nem léteznek erkölcsi törvények sem, és ezért semmi alapunk sincs arra, hogy a szenvedés bármely formáját erkölcsileg elítélendőnek tekintsük. Ha viszont tagadjuk Isten létét, azzal tagadjuk az élet értelmét is, és ezzel tulajdonképpen azt mondjuk ki, hogy teljesen mindegy, hogy az emberek szenvednek-e, vagy sem. Akkor azonban nem tehetjük fel azt a kérdést sem, hogy „miért szenvednek az ártatlanok?" Hiszen akkor nincsenek ártatlanok sem. Az ártatlanság ugyanis feltételezi, hogy van bűn, a bűn létezése viszont magába foglalja, hogy bizonyos dolgok erkölcsileg elítélendők.

Hiszem, hogy a szenvedés elítélendő, és ezt éppen Isten létezésének tudatában állíthatjuk ilyen határozottsággal. De ez egyúttal felvet egy másik fontos dolgot is.

Hogyan tekint Isten az általa teremtett világban levő sok gonoszságra és szenvedésre? A Biblia nagyon világos választ ad erre a kérdésre. Azt olvassuk, hogy mindez nagy szomorúsággal tölti el Isten szívét.

„Amikor látta az Úr, hogy az emberi gonoszság mennyire elhatalmasodott a földön, és hogy az ember szívének minden szándéka és gondolata nap mint nap csak gonosz, megbánta az Úr, hogy embert alkotott a földön, és megszomorodott szívében (1Móz 6,5-6).

Eddig csak olyan kérdéseket tettünk fel, amelyek Isten igazságosságával foglalkoznak. Most azonban fordítsuk meg a dolgot, és nézzük meg, hogyan reagálunk **mi** a körülöttünk levő gonoszságra és szenvedésre? És ami még ennél is fontosabb, hogyan reagálunk a saját életünkben felfedezett gonoszságra? Vajon osztozunk-e Isten szomorúságában, melyet a bűn és annak a világban tapasztalható romboló hatása miatt érez? Azt hiszem képmutatás lenne azt mondani, hogy törődünk a világban levő szenvedéssel, ha nem bánkódtunk még igazán amiatt, hogy saját önzésünkkel milyen sok fájdalmat okoztunk eddig Istennek és embertársainknak.

A bűn megszomorítja Isten szívét. Az én bűnöm és a te bűnöd nagy szomorúsággal tölti el Őt. Mivel ez most nem csupán egy jó kis agytorna, és úgy gondolom, hogy nem olvasnál ilyen könyveket, ha nem keresnéd őszintén az igazságot, ezért azt javaslom, hogy állj meg itt egy kis időre, és gondolkozz el ezen a fontos kérdésen.

Ha még nem ismered, milyen szomorúságot érez Isten a bűn miatt, akkor most kérdd Őt, hogy adjon szívedbe őszinte szomorúságot a bűn és annak minden következménye miatt!

Nem tapasztalhatjuk meg a teljes gyógyulást érzelmi sebeinkre, és nem fogadhatjuk be Isten atyai szeretetét, amíg nem osztozunk Istennek a bűn és önzés felett érzett szomorúságában. A Biblia különbséget tesz az isteni és emberi szomorúság között. Pál apostol így írt a korintusi keresztényeknek: *„Most pedig örülök, de nem annak, hogy megszomorodtatok, hanem hogy megté-*

résre szomorodtatok meg: mert Isten szerint szomorodtatok meg, és miattunk semmilyen tekintetben nem vallotok kárt. Mert az Isten szerinti szomorúság megbánhatatlan megtérést szerez az üdvösségre, a világ szerinti szomorúság pedig halált szerez." (2Kor 7,9-10)

A megbánás nemcsak annyit jelent, hogy sajnáljuk ami történt, hanem annyira megbánjuk, hogy készek vagyunk abba is hagyni mindazt, ami rossz. Az Isten szerinti megbánás tehát nem fejeződik be a bűneink megvallásával. Ha ugyanis a bűneink megvallása után is tovább folytatjuk előző helytelen cselekedeteinket, akkor nem tapasztaltuk meg igazán az Isten szerinti megbánást. A megbánás tehát több, mint a bűn miatt érzett szomorúság. Előfordul, hogy csak azért vagyunk szomorúak, mert rajtakaptak minket, vagy azért, mert nem vétkezhetünk tovább, de az Isten szerinti szomorúság nem érzéseken vagy önző indítékokon alapul. Az Isten szerinti szomorúság alapja az, hogy átérezzük, hogy bűnünkkel milyen nagy bánatot okoztunk Istennek és másoknak. Az Isten szerinti szomorúság szükségszerűen megváltoztatja a bűnhöz való viszonyulásunkat is. Meggyűlöljük a bűnt, és megszeretjük az igazságot.

Az Isten szerinti szomorúság eredményeként jobban tiszteljük Istent és az Ő törvényeit. Ha elgondolkodunk rajta, ezek a törvények igazán egyszerűek: ne ölj, ne lopj, ne hazudj, ne kívánd más férjét vagy feleségét, stb. Ha ezek szerint a törvények szerint élünk, akkor nem csupán egy ránk erőltetett erkölcsi normának engedelmeskedünk, hanem helyreáll életünkben az Alkotó eredeti szándéka. Az autókat úgy „alkotja" meg az ember, hogy az utakon közlekedhessünk velük – nem csatornákon, földeken vagy hegyoldalakon; úgy tervezik meg őket, hogy benzinnel működjenek, nem pedig vízzel vagy coca colával. Vannak azonban, akik úgy gondolkodnak, hogy az az igazi élvezet, ha az autónkkal belehajtunk egy tóba, vagy leszáguldunk egy hegyoldalon. Az autónkat azonban nem erre tervezték! Ha viszont nem a tervező eredeti elképzelése szerint használsz egy autót, azt előbb-utóbb tönkreteszed.

Így van ez velünk is. Isten úgy teremtett minket, hogy szeressük egymást, legyünk kedvesek, önzetlenek, megbocsátók, őszinték, hűségesek férjünkhöz vagy feleségünkhöz, és hogy ismerjük el Őt, és közösségben legyünk Vele. **Életünk** lényege és **értelme** tulajdonképpen az, **hogy szeressük Istent**. Ha szeretjük Istent, teljesen természetes módon engedelmeskedünk majd parancsainak is. Nem azért kell tehát megpróbálni Isten parancsolatai szerint élni, hogy a mennybe jussunk, vagy megmeneküljünk a pokoltól, és nem is azért, hogy tiszteljenek minket, vagy kapjunk valamit Istentől. Inkább azért engedelmeskedjünk törvényeinek, mert Isten szeret minket, és az erre adott válaszunk az, hogy szavainkkal és cselekedeteinkkel kedveskedünk Neki. Ez az engedelmesség tehát az Isten iránti **szeretetből fakad**!

Amszterdamban a törvény tiltja, hogy a férj verje a feleségét. Én nem verem a feleségemet, de ehhez nem kell, hogy állandóan a sarkamban legyen egy rendőr, aki rám szegezett pisztollyal a kezében figyelmeztet: „Itt vagyok mögötted, nehogy bántani merészeld a feleségedet!" Ugyan miért nem verem a feleségemet? Talán azért, mert félek ettől a törvénytől? Dehogyis! Azért, mert **szeretem** őt!

Ha egyek vagyunk Isten megtört szívével, ez az állapot felszabadít minket arra, hogy mindazt gyűlöljük, amit Ő gyűlöl, anélkül, hogy elvesztenénk az önállóságunkat. Sokan a vallás miatt gyűlölik Istent. Azonosítják ugyanis Istent mindazzal az álszentséggel, amit egyes keresztények vallásosságában addig tapasztaltak, és ezekkel együtt Istent is elutasítják.

Eddig a legtöbb kételkedő ember a gyülekezet által bemutatott hamis Isten- és Krisztus-kép miatt utasította el Istent. Úgy hiszem, az ausztrálok esete egy klasszikus példa. Egyesek szerint – és ezt még az ausztrálok közül is sokan megerősítik – az ausztrál nép nagy része egyáltalán nem törődik Istennel. Én ezt nem hiszem el.

Hiszen ők nem egyszerűen Istent utasították el, hanem az Istenről bennük kialakult torz képeket!

Azt az Istent, akit ők elutasítottak, én is elutasítom.

Mikor Bob Hawke Ausztrália miniszterelnöke lett, úgy nyilatkozott egy interjúban, hogy apjának a munkásosztály helyzete iránti komoly érdeklődése – amely tulajdonképpen Isten atyai szeretetéből táplálkozott – arra indította őt, hogy komolyan foglalkozzon a munkások sorsával. De Bob Hawke mégis elutasította Istent, mert volt egy nagyon kiábrándító élménye, amikor egyszer Indiában részt vett egy keresztény konferencián.

John Smith, egy ausztrál jó barátom, az egyik egyetemi missziói előadáson azt mondta, hogy az ausztrál emberekben három olyan téves képzet alakult ki Istenről, amelyet a Biblia Istenével azonosítottak. Azért utasították el Őt, mert azt gondolták, hogy Isten:

1. a közömbösség Istene,
2. a kiváltság és jómód Istene és
3. az önkényes ítélet Istene.

Az Amerikai Egyesül Államok megalapításakor az emberek meggyőződésük alapján mentek Amerikába, az angol telepeseket viszont arra **ítélték**, hogy Ausztráliába menjenek. Ennek az írónak a véleménye szerint az a tény, hogy az angolok a bűnözőket Ausztráliába küldték, ahhoz hasonlítható, mint amikor igyekszünk minél messzebbre vezetni a szennyvizet a házunktól! Voltak, akiket olyan jelentéktelen bűnök miatt száműztek Ausztráliába, mint például egy vekni kenyér ellopása. Ausztrália tehát egy nagy büntető kolónia volt, a fegyőrök nagy része pedig anglikán lelkész. Könnyű elképzelni, hogy mi lehetett ezeknek az igazságtalanul száműzött embereknek a véleménye Istenről ott Ausztráliában, ahol fegyőreik lelkészek voltak? John Smith szerint: „Ausztrália történelme olyan, hogy miatta nagyon sokan nem hisznek Istenben, pedig ők valójában az emberekben csalódtak!"

Ha felháborított a gyülekezetben található képmutatás, és emiatt elutasítottad azt az önkényes Istent, aki teljesíthetetlen törvényeket ad az embereknek, hogy azután törvényszegésükért pokolra küldje őket, vagy ha felháborít a világban levő igazságtalanság és szegénység, és eddig úgy tudtad, hogy Isten semmivel sem törődik, akkor újra kezdheted a keresést anélkül, hogy belső integritásodat elveszítenéd. Hiszen nem a Biblia Istenét és nem is Jézus Krisztust utasítottad el!

A Biblia Istene ugyanis – aki Jézus Krisztusban jelentette ki önmagát – utálja a képmutatást, és gyűlöli az igazságtalanságot. Nem abban van a különbség közte és közöttünk, hogy utálja az igazságtalanságot, hanem abban, hogy Ő tökéletesen igazságos, mi azonban nem.

Az olyan emberek, mint akivel én is találkoztam a repülőgépen, azért haragszanak Istenre, mert sérültek – akár egy személyes csalódás miatt, akár a körülöttük levő világban található igazságtalanság miatt. De egy alázatos, őszinte ember nem vezetheti le haragját vég nélkül Istenen, mert a végén rá kell döbbennie, hogy ő maga is vétkes azoknak a dolgoknak az elkövetésében, amivel Istent vádolja!

Mi magunk is hasonló bűnöket követtünk el, mint a legnagyobb bűnözők. Bizony nem szívesen látjuk magunkat ilyen fényben – és természetesen nem követtük el ugyanazokat a cégéres bűnöket, mint ők, mivel nem hagytuk, hogy az önzés teljes mértékben uralma alá hajtson minket –, de szóban vagy gondolatban, mégis vétkesek vagyunk ugyanazokban a bűnökben, amelyekért másokat elítélünk. Kíméletlenül elítéljük Hitlert, de vajon ugyanilyen kíméletlenül elítéljük-e a bűnt saját életünkben? „Én nem gyűlölöm a zsidókat" – mondhatod. De van valaki, akit gyűlölsz? Talán valamelyik szomszédod? Egy iskolatársad? Valamelyik munkatársad? Ha valaha is **gyűlöltél** valakit, amögött ugyanaz a gonosz hatalom állt, amely Hitlert is mozgatta.

A büszke ember állandóan Istent vádolja, mert nem vallja be saját bűnösségét.

Ha azonban tenni akarunk valamit a világban található sok gonoszság ellen, először a saját házunk táján kell sepernünk!

Aki ugyanis nem vállalja a személyes felelősséget a bűneiért, az egyúttal elutasítja Isten értékrendjét is, és nem veszi figyelembe, hogy mi az, amit Isten jónak vagy gonosznak tart.

A legtöbb ember megelégszik annyival, ha sikerül valamilyen filozófiai alapot és indoklást találnia arra, hogy miért nem alázza meg magát Isten előtt, és miért nem engedi át élete irányítását Neki.

Ha hiszünk Istenben és mégis igazságtalansággal vádoljuk, akkor soha nem aláztuk meg magunkat Isten előtt olyan mértékig, hogy átérezhettük volna azt, hogy önzésünk mennyire megszomorította Isten szívét.

Isten szíve teljesen összetört. Az én bűnöm, a te bűnöd és az egész világ bűne törte meg azt. De Isten nemcsak bánkódik a bűn miatt.

Ő tett is valamit.

A bűnnek van a legmagasabb ára az egész világon, és Isten kifizette ezt az árat. Fiát áldozta föl az egész világ minden bűnéért. Mivel az ember büntetést érdemel Isten törvényének áthágásáért, Isten elküldte Fiát, hogy Ő szenvedje el helyettünk a büntetést.

Ha kevésre értékeled magad, vagy érzelmileg sérült vagy, fennáll annak a veszélye, hogy én-központúvá válsz. Állandóan magadat fogod sajnálni, és csakis a saját szükségeidre gondolsz. Nagyon fontos tehát, hogy őszintén szembenézz az én-központúság veszélyével, és elhatározd, hogy Istent helyezed egész életed középpontjába. Törekedj arra, hogy saját problémáidnál is mélyebben érezd át azt a fájdalmat, amelyet Isten érez az emberi önzés miatt. Ha eldöntöd, hogy Isten lesz az első helyen az egész életedben, akkor ki tudsz törni azokból a megrögzött szokásokból is, amelyek eddig irányították az életedet. Így megszabadulhatsz az önsajnálattól és a félelemtől is. Isten szeretné, ha megszabadulnál ezektől a sebektől, és a velük együttjáró viselkedésformáktól. De ez nem történhet meg mindaddig, amíg készen nem állsz arra, hogy többé ne magad irányítsd az életedet, hanem teremtő Istened és mennyei Atyád.

Isten nem önző életre teremtette az embert, hanem arra, hogy Teremtőjét és embertársait szolgálja. Amikor alárendeljük életünket Istennek, felszabadulunk arra, hogy mind másokat, mind magunkat szeretni tudjuk, és ezt ne önző módon tegyük, hanem azzal a szeretettel, amely Istentől származik. Mivel Ő teremtett minket, törődik is velünk, hiszen nagyon értékesek vagyunk a számára.

Aki igazán megismerte Isten szeretetét, az többé nem lesz a saját szükségleteinek rabja. Isten szeretete ugyanis belső biztonságot ad, és ezáltal leszünk képesek másokat is tisztán, minden számítás és önzés nélkül szeretni.

Isten szívét megtörte a büszkeség, gyűlölet, keserűség, becstelenség, kapzsiság és az önzés minden más formája. Ugyanakkor az őszinteségünk, megbocsátásunk, szeretetünk, önzetlenségünk – és az a vágyunk is, hogy Neki kedvesek legyünk – nagy örömmel tölti el a szívét. Talán éppen azért, mert olyan sok önzést tapasztal az egész világban.

Éreztél-e már igazi szomorúságot a bűneid miatt? A harag helyett inkább a szomorúságnak adj helyet. A haragtól ugyanis nem fog megváltozni az életed, de az Isten szerinti szomorúságtól igen. Ha még soha nem tört össze a szíved, akkor most kérdd Istent, hogy mutassa meg neked, hogy milyennek látja Ő a szívedet. Itt most nem valami morbid múltba tekintésről beszélek, amely elkeserít, és a bukás tudatával tölt el, hanem arról, hogy ugyanolyan gyűlölettel tekintünk a bűnre, mint Isten, mert megértettük, hogy milyen nagy romboló ereje van.

Isten szíve megtört a bűn miatt, és ha meg akarod tapasztalni az Atya szeretetét, akkor nem veheted készpénznek jóságát.

Ha például a gyermekeim a szeretetemre vágynak miután valami rosszat tettek, akkor nem jó, ha úgy tesznek, mintha semmi sem történt volna, és megbocsátásomat sem vehetik készpénznek. Mivel szeretem őket, nem akarom, hogy közömbösen hagyja őket az a rossz, amit elkövettek. Legszívesebben azonnal átölelném őket, és ismét rájuk árasztanám a szeretetemet, de éppen a szeretetem késztet arra, hogy előbb megbánásra vezessem őket, hiszen valami rosszat tettek.

Ha engedetlenek vagy önzők, időt szánok rá, és megmagyarázom nekik, hogy mit tettek, hogy az miért rossz, majd pedig segítek nekik a helyes lépések megtételében. Ha elismerik, hogy hibáztak, és látom, hogy őszintén megbánták, amit tettek, akkor ismét készen állnak szeretetem elfogadására.

Mindentől függetlenül adom a szeretetemet, de tudom, hogy ha valami olyat tesznek, amiről tudják, hogy az rossz, akkor nem igazán szabadok annak **elfogadására**. Ilyenkor is nagyon szeretem őket, és nem nyugszom addig, amíg ismét el nem fogadják a szeretetemet.

Sokszor azért teszünk helytelen dolgokat, mert valaki megsebesített minket. Persze ez nem lehet mentség.

Még ha mások bántanak is meg, akkor is mi vagyunk felelősek cselekedeteinkért és indítékainkért.

Ugye milyen jó lenne ilyenkor feltöltődni Atyánk szeretetével?

Ő kész a szívünkbe és az elménkbe árasztani azt, ha elismerjük, hogy egyedül mi vagyunk felelősek mindazért, amit mondtunk, gondoltunk és tettünk. Ezután pedig elvárja tőlünk, hogy a körülményektől függetlenül kérjük Isten bocsánatát. Ha tudjuk, hogy vétkeztünk, adjunk időt Istennek, hogy munkálkodjon az életünkben. Nem szabad eltitkolni a bűnt, bármilyen jelentéktelennek tűnik is az. Ha ezt megtettük, **akkor** folyamatosan áradhat belénk az Atya szeretete.

Ha a mi részünket megtettük, akkor átélhetjük Atyánk szeretetének teljességét.

Én nem tudom magamat meggyógyítani, ezt egyedül Ő tudja megtenni. De ha valami rosszat tettem, akkor beismerhetem a tévedésemet, ahelyett, hogy másokat hibáztatnék, vagy magamat próbálnám igazolni, és eltöltene az önsajnálat. Amikor így megvallom bűnömet, akkor Isten kerül figyelmem középpontjába, és ezután ismét helyreállhat a rend.

Egyszer egy kisfiú kivágott egy képet egy keresztény újságból, amely a világot ábrázolta. Apró darabokra vágta és megpróbálta újból összerakni. Végül sírva szaladt az apukájához, mert nem tudta összerakni a világot! Az apa figyelte a fiát, és tudta, hogy a kép másik oldalán Jézus van. Azután segített a fiának, megfordították a kép minden apró darabját, és elmagyarázta neki, hogy ha Jézus a helyén van, akkor össze tudjuk rakni a világot.

**Az Atya szíve megtört a bűn miatt.
Ha engedjük, hogy azok a dolgok,
amelyek Isten szívét összetörték,
összetörjék a mi szívünket is,
akkor Ő kerül életünk
középpontjába.
Akkor – és csakis akkor – sikerül
összerakni a világot.**

Floyd McClung: Isten atyai szíve – IV.

A MEGÚJULÁS NEM ÁLLÓVÍZ!

Pat Kennedy, a Hexam és Newcastle Egyházmegyei Szolgálati Bizottság elnöke nem ért egyet azzal, hogy a karizmatikus megújulás nyugvópontra jutott.

A BENNÜNK VÉGBEMENŐ BELSŐ VÁLTOZÁSOK JELEI

Amikor a gyermekeim összejönnek, egyik legkedvesebb elfoglaltságuk az, hogy az elmúlt évekről beszélgetnek. Ezt úgy neveztem el, hogy „Emlékszel?"-játék. Visszaemlékszünk mókákra, tréfákra, engem kinevetnek azok miatt a ruhák miatt, amiknek a viselését erőltettem, visszaidézik szavaimat és mondásaimat.

Tulajdonképpen ez egy nagyon kellemes módja az egymáshoz kötődésünknek: még egyszer visszaidézni egymásnak az emlékeinket, tapasztalatainkat. Könnyebb dolog visszanézni a múltba – gyakran rózsaszín szemüvegen keresztül –, mint a jövő felé tekinteni, ami tele van bizonytalansággal és kockázattal.

A „régi" karizmatikusok egyik kedves időtöltése, amikor együtt vannak, hogy felidézik a régi, „tüzes" és „lelkes" időket, amikor csodálatos dolgok történtek. Ez lázba hozza őket, elárasztják őket az emlékek, aminek mindig az a vége, hogy fejüket csóválva azt kérdezik: „Hova is tűnt mindez?" S ez már egyáltalán nem mindegy. A megújulás – úgy tűnik – megállapodott és kifelé megyünk belőle.

Én 14 évvel ezelőtt kerültem be a megújulásba. Az elején nem voltak különleges megtapasztalásaim, de annál nagyobb áldásokban részesültem közben. Nagy hiba lenne arra, ami most történik, azt mondani, hogy ez egy állóvíz. Ez bennem egy nyugalmas tájat idéz fel, ahova a hosszú hegymászás után jutunk.

Sok, a megújulásban tapasztalt embertől hallottam, hogy ezt mondják: amit idáig megismertünk, megtapasztaltunk, most azt alkalmazzuk a világban. Azt mondják, hogy túlmenően a megújuláson, az aktív szolgálat felé fordultak.

Ennek egyrészt örülök, másrészt aggodalommal tölt el. Meglepő, hogy milyen hamar elfelejtjük hivatásunkat, ha elhagyjuk a hívő közösséget.

„A hívők sokaságának egy volt a szíve-lelke. Egyikük sem mondott birtokából semmit sem a saját tulajdonának, hanem mindenük közös volt." (ApCsel 4,32)

Reményt keltő manapság azt látni, hogy a megújulás irodalma az egyházban egyre szélesebb körben terjed. Az énekeinket egyre többen éneklik és a megújulás tagjának lenni, egyre inkább tiszteletre méltó és elfogadott. Sokan vannak, akik elfogadják a megújulás gyümölcseit, és azok lelkesedését, akiket megérintett a megújulás.

A veszély abban áll, ha megelégszünk azzal, hogy tisztelnek és elfogadnak minket. Az igazság az, hogy nem teljesen fogadnak el és értenek meg minket a kívülállók. Ha nem emelnénk magasra a kezeinket és nem beszélnénk nyelveken, sokkal több ember jönne az összejöveteleinkre és válna olyanná, mint mi... – mondják nekünk.

Ez nagyon logikusnak tűnik, csak éppen teljesen nélkülözi a lényeget. A belső változások azokban mutatkoznak, akik gyakorolják ezeket. Volt egy idő az életemben, amikor elképzelhetetlen volt a számomra, hogy felemelt kézzel vagy nyelveken imádkozzam Istenhez. Féltem, hogy elvesztem a barátaimat olyan dolgok miatt, amikben bizonytalan voltam.

Isten erejének gyógyítása és Isten kegyelme által egy idő után olyan szabadságot nyertem és úgy vágytam Isten magasztalására, hogy ezt minden módon ki akartam fejezni. Ez egy természetes fejlődés volt, nem pedig tudatos döntés. A döntés, amit igazán megtettem, az

volt, hogy elvetettem a félelmeimet, mert felismertem, hogy mekkora szükségem van a változásra és vállaltam a kockázatot, amit a karizmatikus megújulásba lépés jelentett a számomra mindenféle „furcsasága" ellenére. S megtettem ezeket a lépéseket. Ha ezután soha nem emelném fel a kezemet, és nem beszélnék nyelveken, akkor is olyan szabadságot nyertem, ami azelőtt soha nem volt az életemben. Szabad vagyok a félelemtől és egyre nyitottabbá válok más dolgokban is kockáztatni.

Mindezekhez nagyon nagy szükségem van azokra az emberekre, akik támogatnak, ha kételkedem, és megtartanak, ha elbukom. (Eddig ezt a segítséget nem kaptam meg egyházközségemben, mert nincs közös megtérési tapasztalatunk és nem játszottunk „Emlékszel?"-játékot.) Amíg lélekben és szívben egyek vagyunk, amíg a tapasztalataim az ő tapasztalataik is, addig nem gondolom, hogy valaha is elhagynám a megújulást. A veszély az, hogy elfelejtjük, a Szentlélek **miért** jött, és ez egy nagyon valós veszély. Már több mint 30 éve, hogy a Szentlélek megkezdte köztünk rejtett átalakító munkáját: tanított, irányított és megújított minket a második pünkösdben. Felkészített minket arra az időre, amikor szükség lesz ránk. Nem a magunk, hanem mások számára készített fel minket. Mi voltunk a vakok, süketek, nyomorékok, éhezők, reménytelenek, és azért gyógyultunk meg, hogy mások higgyenek.

HÍVÁS EGY VÁLTOZÁSBAN LÉVŐ EGYHÁZBA

Ma laikusoknak és papoknak közös feladata, hogy egymással együttműködve építsék az egyházat. Ez az az idő, amikor a laikusok nagyobb szerepet kapnak az egyházban, olyan szerepet, amire a keresztségüknél fogva hivatva vannak. Ez azonban váratlanul éri őket, nem készek még erre a feladatra. Nem elégségesek az ismereteik, nincs tapasztalatuk, önbizalmuk és bátorságuk vagy vezetettségük, ami alkalmassá tenné őket a szolgálatra. Mi másra lettünk volna felkészítve, ha nem a mai időkre? Mi lehetne jobb példa az együttműködésre, mint maga a karizmatikus megújulás? Most nem annak van itt az ideje, amikor elrejtőzhetünk az imacsoportjainkba. A mi egyházközségünkben mind gyakrabban kérik meg az imacsoportunkat különböző dolgok megszervezésére, mint például nagyböjtben bűnbánati liturgiát vezetni, vagy lelkigyakorlatos napot szervezni. Bár jó kapcsolatunk volt az előző püspökünkkel, a karizmatikus megújulásnak nagyon perifériás szerepe volt az egyházmegye életében. Ez teljesen megváltozott az új püspök kinevezésével, aki teljes egészében méltányolja a karizmatikus megújulás ajándékait és bátorít minket. A csoportunk havonként egyszer gyógyító és megújító szolgálatot szervez az egész egyházközség számára a St. Mary székesegyházban. Szintén a püspök felkérésére Szentlélek szemináriumokat tartunk és utána nyomon követjük az emberek életét, ami magába foglalja a közösségi élet tudnivalóit is. Remélhetőleg ez az egyházmegye minden egyházközösségébe eljut. Egyre inkább az az érzésünk, hogy az egyház szívébe lépünk, ami azért van, mert érezzük egyházmegyénk megújulását.

A személyes életemben egyre több feladatot kapok az egyházi oktatás terén, mind az iskolában, ahol tanítok, mind pedig plébániai vagy egyházmegyei szinten, ahol az egyházmegyei papi tanács titkára vagyok. Azt hiszem, az egyéni karizmáink alapján kapunk személyes küldetést, amit ima segítségével kell felfedeznünk. Ebben az imacsoportunkra is szükségünk van. Az Ige tanulmányozása és a közösségi imák segíthetnek bennünket a saját hivatásunk felfedezésében. Látjuk Isten hol működik bennünk és másokban, és felhatalmaz minket különleges módon, hogy hordozzuk akaratát. Sokan közülünk nem élték át azokat a kezdeti „részegítő" napokat, de az Úr azt mondja: a mezők megértek az aratásra és arra hív minket, hogy learassuk azt, amit nem mi vetettünk. Tudjuk, hogy Isten élő és a Szentlélek nagyon is tevékeny. Az imacsoport az ugródeszka, ahonnan elindulunk a szolgálatra. S **ha nem szolgálunk, az imacsoportjaink meghalnak** az unalomtól és a tétlenségtől. Imádkoznunk kell vezetésért és aztán cselekednünk kell!

Nem a karizmatikus megújulásba kell megtéríteni az embereket, hanem Jézus Krisztushoz kell vezetni őket! Nem a karizmatikus megújulásba, hanem Jézus Krisztushoz megtért emberek vagyunk! Nem számít, hogy hány tagú az imacsoportunk! A Mester tanítványai vagyunk, hogy másokat is tanítványokká tegyünk. Ez nem állóvíz! Ez az építkezés helye és az építőanyagok ott hevernek mindannyiunk mellett, hogy felvegyük, de az építési tervet ki kell tudakolni és meg kell találni!

„Te pedig, fiam, Salamon, ismerd el atyád Istenét és szolgálj Neki teljes szívből és készséges lélekkel, mert az Úr minden szívet megvizsgál s az elmék minden gondolatát ismeri. Ha keresed Őt, megtalálod, ha azonban elhagyod Őt, elvet téged mindörökre. Nos tehát, mivel téged választott ki az Úr arra, hogy megépítsd a szenthely házát, légy erős és készítsd el!" (1Krón 28,9-10)

Pat Kennedy

Good News (Fordította: Horváth Csilla)

Istennek lennie kell – mindig éreztem

Harmincas éveimben járó, budapesti orvos vagyok. Ateista, sőt vallás- és egyházellenes, kommunista családban nőttem fel.

Szüleim – bár őket megkeresztelték és gyermekkorukat keresztény nevelésben töltötték – nem kereszteltek meg, sőt mindent elkövettek, hogy a vallást, mint a gyenge emberek ópiumát szemléljem. Kamasz koromban éreztem meg először, hogy valami hiányzik az életemből. Hiába vettek körül barátok és barátnők, valahogy sekélyesnek éreztem a velük való szórakozást, a bulikat, a rock koncerteket. Akkor még nem tudtam, hogy Krisztus hiányzik az életemből, csak szenvedtem a szülői házban uralkodó lelki sivárságtól.

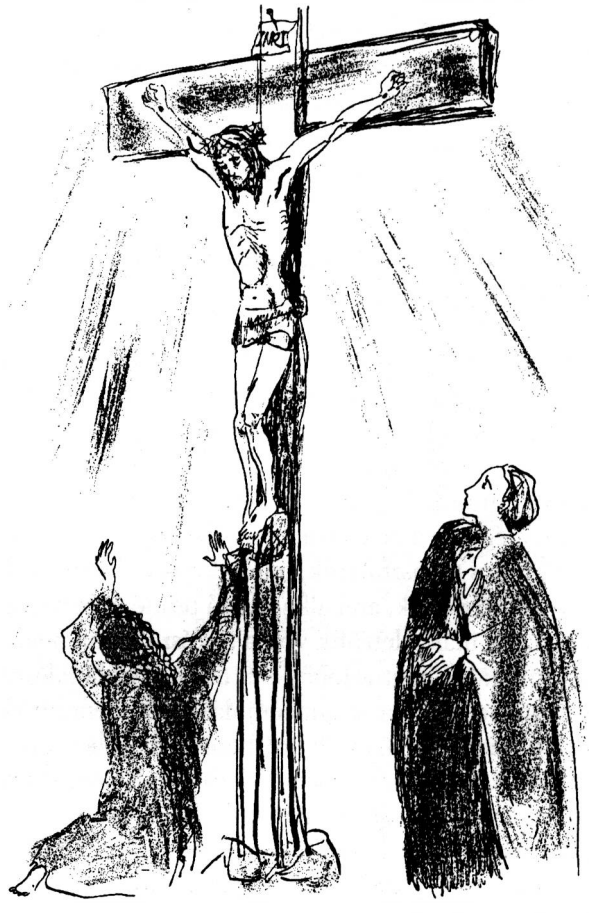
Elkezdtem hát keresni valami tartalmasabbat, de ekkor ezt még a küzdősportokban véltem felfedezni. Elmentem hát karatézni, de azt vettem észre, hogy egyre agresszívabbá válok, mind az utcán, mind az egyetemen. Úgy gondoltam, hogy ha jobban megismerkednék a küzdősportok filozófiájával, és az ütés-rúgások mögött mélyebb dolgokat is felfedezek, elmúlik az agresszivitásom.

Olvasni kezdtem zen buddhista szerzőktől, próbálkoztam a meditációval is. Otthagytam a karate-iskolát és kung-fuzni kezdtem. A kung-fu iskolában megismerkedtem a taoizmussal, amit nagyon közel éreztem magamhoz.

Ebben a kung-fu iskolában azonban csakhamar kiderült, hogy a buddhizmus keveredett a taoizmussal, az ezoterikus tanokkal, a grál misztériummal és egy masszív Krisztus-ellenességgel. Érdekes módon, amikor ez a Jézus-kritizálódás felerősödött, a közösségben intenzívebben jelent meg a rossz, és több ember feketemágiába hajló cselekedetei miatt a kung-fu iskola vezetője megszüntette mind a templomunkat, mind a kung-fu oktatást.

Ezután meglátogattam Magyarországon működő több buddhista iskolát, de megdöbbentem azon a határozott kijelentésükön, hogy Isten nincs, a teremtő-teremtett felfogás a zsidó-keresztény vallások fantazmagóriája. Bár nem voltam keresztény, de bensőmben mindig éreztem, hogy Istennek lennie kell, csak akkor még nem tudtam megindokolni ezt az elméletemet.

Abban az időben a barátnőmmel egy Adria-tengeri kis szigeten nyaraltunk, ahol először érintett meg az Úr. A sok napozás, fürdőzés mellett, sokat kirándultunk a szigeten. Egyik túránk során kis kápolnára bukkantunk az erdőben. Bementünk és – jó turista módjára – elkezdtem fényképezni a kápolnában található szobrokat, képeket. Ahogy ott körbejártunk, egyszer csak megakadt a szemem egy keresztre feszített Jézust ábrázoló képen. Csak álltam ott és néztem Krisztus szép, szabályos arcát, és hirtelen azt vettem észre, hogy könny szökik a szemembe, majd félhangosan sírok és a lelkemből felkiáltok: ***„Bocsáss meg, bocsáss meg nekem Jézus!”***

A barátnőm ekkor már kiment a kápolnából, úgyhogy semmit sem látott az egészből. Amikor utána mentem, szégyelltem a könnyeimet, ezért néhány percig elfordultam tőle. A Krisztus-hatás amilyen hirtelen jött,

olyan hirtelen el is múlt, így este már ügyet sem vetettem az egészre. A nyaralásból hazatérve, el is felejtettem az egészet, amikor a barátnőm egyszer elvitt egy gitáros misére. Elég szkeptikusan léptem be a templomba, de az énekek dallama, szövege és az emberek lelkesültsége úgy meghatott, hogy ismét sírni kezdtem, s láttam a megfeszítettet a lelki szemeim előtt, hallottam a kalapács kopogását, ahogy a szögeket beleütik a kezébe. Ismét feltört a lelkem mélyéből az a mondat, hogy: ***„Bocsáss meg nekem, Jézus!"*** *Ő rám nézett, arcvonásain teljes béke és nyugalom sugárzott, majd így szólt:* ***„Én nem haragszom rád, te bocsáss meg magadnak!"***

Az újabb Krisztus-hatás után annyira elszégyelltem magam a könnyeimért – mert úgy ítéltem meg, hogy ez gyengeség, ami szégyellni való –, hogy elhatároztam, nem is megyek többet templomba.

A jézusi érintéseket akarattal megpróbáltam elnyomni magamban, bőszen recitáltam a buddhista mantrikus szövegeket.

Az egyetem elvégzése után kórházi orvos lettem, ahol az ügyeletek üres óráiban meditációs gyakorlatokat végeztem, néha jógáztam, de néha éjszakánként, félálomban megjelent előttem Jézus, amint egy fénytrónuson ül, körülötte nagyon sok ember, de valahogy mégis mindegyik hozzáfér, és elöntött a vágy, hogy letérdeljek elé, átöleljem lábait. Ilyenkor mindig arra riadtam föl, hogy könnyes a párnám, és félig ingerülten kérdeztem az Atyát: ***„Jézus, miért ríkatsz meg, amikor én nem akarok sírni?"*** *Reggelre kelve azonban már szinte nem is emlékeztem az egészre.*

A kórházban megismerkedtem egy lánnyal, akiről néhány hónapi együtt járás után kiderült, hogy gyermeket fogant tőlem. Amikor megtudtam a hírt, hogy terhes, a legelső pillanatban megörültem, de néhány héttel később – a tényt többször is átgondolva – már nem akartam gyereket. Hajnalig tartó vitáink voltak. Én próbáltam rábeszélni az abortuszra, érveket sorakoztattam fel az abortusz mellett, ő sírva kardoskodott a művi megszakítás ellen.

Ebben az időben történt velem két, döbbenetes dolog. Habár már régóta vezettem autót, soha, semmilyen balesetem nem volt. De akkor egy reggel, a Diószeghy Sámuel utcában mentem az autómmal, amikor egyszer csak villástargonca gurult ki elém, és a felemelt targoncavillák ripityára törték az autóm szélvédőjét. A rám szóródott üvegcserepek között, magamat vizsgálva, megdöbbentem tapasztaltam azt, hogy egyetlen karcolás nélkül megúsztam a dolgot.

Amíg az autó szervizben volt, kénytelen-kelletlen villamossal jártam. A barátnőmmel az „abortusz-viták" tovább folytak, amikor egy másik délelőtt, újabb intő jelet kaptam. Éppen villamoson utaztam, amikor egy autóbusz lassan kezdett rágurulni a sínekre. Én elöl álltam, az ablaknál, s mivel jó idő volt, a villamos ablakát teljesen lehúzták. A villamosvezető eszeveszettül fékezett, csöngetett, amire a buszvezető észrevette, hogy már majdnem a síneken van. Ő is hirtelen rálépett a fékre. A két jármű azonban már annyira közel volt egymáshoz, hogy a villamos összetörte a csuklós busz hosszan kinyúló visszapillantó tükrét, ami az üvegcserepekkel együtt berepült a nyitott ablakon és körülbelül 30 centiméterre zúgott el a fejem mellett, amit ha jó reflexszel nem kapok el, pont telibe talál.

Most már tényleg megijedtem, hogy az égiek megharagudtak rám, ezért egy ismerősöm tanácsára, elmentem egy önismereti tanfolyamra, hogy tisztába jöjjek az abortuszról alkotott érzéseimmel, gondolataimmal. Ennek a tanfolyamnak az a lényege, hogy az ember folyamatosan (élettani légzésszünet nélkül) lélegzik relaxált állapotban, és az életének egy adott problémájára koncentrálva, ebben a túloxigenizált, kissé bódult, félig transz állapotban önmaga, képek formájában megteremti a választ problémáira. Itt ismét volt egy Jézus-élményem, amikor is a megfeszített Krisztust látva, zokogás tört fel belőlem. A szokásos, korábbi párbeszéd után Jézus nekem szegezte a kérdést: ***„Tamás, miért nem hiszed el, hogy itt a kereszten én nem meghaltam, hanem győztem?!"*** *Jézust látva a kereszten megértettem, hogy bármilyen – akár embrionális – élet kioltása is az Ő szerető, életet adni akaró természete ellen való cselekedet, ezért az abortusz a Teremtő elleni bűn.*

Ez az élmény olyan erős hatást gyakorolt rám, hogy elálltam az abortusz gondolatától, megházasodtam és megszületett a nagyobbik lányom.

Elkezdtem érdeklődni Jézus iránt. Egy könyv akadt a kezembe, aminek az volt a címe, hogy „Jézus Indiában élt". Ma már tudom, hogy ez a könyv Jézusról az igazságot teljesen elferdíti. De akkor belém tudta ültetni a kételyt, hogy Jézus nem Istentől kapta a karizmákat, hanem indiai jógik tanítványaként, 12 év alatt megszerzett jóga technikákat alkalmazott az ételszaporításnál, a vízen-járáskor, a kézrátételes gyógyításoknál. Kerestem és találtam Budapesten egy olyan jógaiskolát, ahol hitelesnek tűnt a jógatanítás. A meditációs gyakorlatok és a hozzákapcsolódó Síva-misztérium még sem elégített ki teljesen. Úgy tapasztaltam, hogy bár érzékelő képessége-

im finomodtak, koncentrációs készségem fokozódott, többször éreztem valami szellemi erő jelenlétét, rám telepedését, és néha annyira kiüresített, hogy képtelen voltam a legelemibb gondolkodásra is. Nem tudtam örülni semminek, a házasságom válságba került. Más utat kerestem, de a kereszténység túl egyszerűnek tűnt, ezért mélyebb, spirituálisabb élményeket keresve, a rózsakeresztesek iránt kezdtem el érdeklődni.

Először tetszett, hogy János-tudatról, Krisztus-tudatról beszélnek, de csakhamar észrevettem, hogy náluk a szerető Jézusról, mint Megváltóról szó sincs, hanem a Szentlélek helyett egy bizonyos gnózis, gnosztikus erő megidézésén és befogadásán munkálkodnak és a szeretetet – ami Jézus legfontosabb tanítása – földi életünkben elérhetetlennek, megvalósíthatatlannak nyilvánítják, és helyette tulajdonképpen egy önző, spirituális, versenyszerű fejlődést hirdetnek.

Erre az időszakra tehető az az elképzelésem is, hogy orvosi képzettségemet természetgyógyászati ismeretekkel is kiegészítsem. Néhány kurzus után döbbenten tapasztaltam, hogy elsősorban a tanfolyamok borsos díjainak beszedése vezérli ezeket az embereket, és nem a másokon való segíteni akarás. Igazi, szerető odafordulás helyett sok esetben a betegek hitegetése folyik, kihasználva, hogy a hozzájuk forduló, orvosokban csalódott emberek bennük látják az utolsó esélyt. A szerető fény, „Krisztus-erő", bioenergia, szellemi erők segítségével meggazdagodnak, és ezek az úgynevezett „spirituális mesterek" – habár Jézus és tanítványai ingyen gyógyítottak – Krisztus-erőre, szeretet-erőre hivatkozva, keményen megfizettetik magukat. A szeretettel tele van a szájuk, de ha valaki nem tudja kifizetni a naponkénti kezeléseket, lelkiismeret furdalás nélkül küldik el a betegeket, és hagyják negyedébe, harmadába a szerintük tökéletes gyógyulást biztosító kezelést.

Többszörösen csalódva hagytam ott ezeket a „szeánszokat".

Házasságom ezalatt az idő alatt olyan mélypontra jutott, hogy el akartam válni, mert csalódottságot éreztem az emberek, s köztük a feleségem iránt is. Igazi lelki válságba kerültem. Ekkor nyúlt le értem az Úr.

Elköltöztem a családomtól, és visszaköltöztem a szüleimhez. Szakvizsgára készültem, amikor egy tanulás közötti szünetben ingával akartam megtudni a jövőmet, és ekkor kényszert éreztem arra, hogy megtudjam, milyen erő mozdítja meg kezemben az ingát. Úgy gondoltam, hogy ha „ingázáskor" a „Mi Atyánk"-ot mondom és az inga jelez, akkor az Úr mozdítja meg. Ám döbbentem tapasztaltam meg, hogy a korábban erősen kilengő, szideríkus inga megáll és nem mozdul. Úgy éreztem, hogy fény költözik a szobába és egy hang szól hozzám. ***„Tedd le az ingát és rám figyelj! Imádkozz tovább, légy szerető apa és menj vissza a családodhoz, mert megesküdtél nekem a templomban, hogy örökké hűséges leszel a feleségedhez."*** *Úgy éreztem, hogy egy szerető fény vesz körül, és akárhogy küzdök, nem tudok elhatárolódni tőle és sírni kezdtem, bár nem akartam. Akár becsuktam a szemem, akár kinyitottam, ezt a fényességet láttam magam körül. A jelenség körülbelül 15 percig tartott és én arra gondoltam, hogy a sok tanulástól eszemet vesztettem.*

Volt egy halvány sejtésem, hogy Szentlélek-keresztséget kaptam, de meg akartam bizonyosodni róla. Elővettem a Bibliát, imádkoztam és kértem a Szentlelket, hogy üzenjen nekem a Biblia által. Ott nyíljon ki a Szentírás, ahol az üzenet nekem szól. Pál megtérésénél nyílt ki, és a szemem arra a néhány sorra esett, amikor a megvakult Pált beviszik Damaszkuszba, és ott egy keresztény imája és kézrátétele után, Jézus nevében visszanyeri látását, és az Úr mondatja ezzel a kereszténnyel Pálnak, hogy ***„keresztelkedj meg és tégy tanúbizonyságot rólam".*** *Ez már elgondolkoztatott, de még mindig bizonytalan voltam.*

Elmentem az esti misére, egy közeli templomba, ahol éppen egy orvos fiatalembert kereszteltek meg. Bár elgondolkoztatott a dolgok egybecsengése, még ez sem volt elég bizonyíték a számomra.

Néhány nap elteltével újra kértem a Szentlelket, hogy irányítson a Biblia által; imádkoztam, becsuktam a szemem és hagytam, hogy a Szentlélek nyittassa ki velem a könyvet. Ekkor ismét Pál megtérésénél nyílt ki a Szentírás, majd tervezett válásomról kérdeztem a Szentlelket, akkor pedig Márk 10,6-nál nyílt ki, ami így szól: ***„Amit az Isten összekötött, azt ember szét ne válassza."***

Ekkor már kezdtem én is elhinni, hogy ezek a jelek nem lehetnek a véletlen művei. De még egy utolsó bizonyosságot akartam. Ismét imádkoztam és kértem a Szentlelket, hogy ha Ő nyilatkoztatta ki ezeket, és támogatja a mi egyben maradásunkat, akkor abban az órában hívjon fel a feleségem, akivel már négy hete nem beszéltem. Öt perc múlva megszólalt a telefon és a feleségem volt a vonalban. Az elképedtségtől beszélni is alig tudtam. Csak széttártam a kezem, potyogtak a könnyeim és ezt dadogtam: ***„Uram, legyen meg a Te akaratod!"***

Megpróbáltam elmondani ezeket az eseményeket, megtérésem történetét a feleségemnek, de sajnos egy szavamat sem hitte el, a bibliai idézeteken nevetett, és az egészet vallásos fantazmagóriának tartja a mai napig is. Kértem, hogy térjen vissza hozzám és legyünk újra

házasok, mert az Úr ezt kérte tőlem, de ő nem hallgatott rám.

Az Úr az eltelt egy év alatt megtisztított, ráéreztem, mit jelent lélekben járó embernek lenni, megértettem, hogy egyetlen sejtünk, egyetlen atomunk felépítése, szaporodása sem a mi döntésünk. Mi csak ápolhatjuk, vagy elpusztíthatjuk azt a testet, amit az Úr életet adó ereje felépített. Megértettem és beláttam ezáltal, hogy testünk az Úr teremtő erejének az eredménye, és ezért az Ő temploma, és az Ő ereje az, ami mozgásba hozza azt a szénatom halmazt, amik vagyunk.

Egy igazságügyi boncolás alkalmával döbbentem rá, hogy az, aki, vagy ami ott fekszik a boncasztalon, olyan, mint egy darab fa – noha két órával azelőtt még mozdult, érzett, reagált –, bár egyetlen atomja sem hiányzik. Mozdulatlan, nem érez, nem reagál, tehát van – kell, hogy legyen – egy olyan princípium – amit nevezzünk léleknek –, amely megmozdítja ezt a molekulahalmazt, amely Isten Lelkétől származik. S ez annyira egyértelmű, hogy aki a lelkiismeretét nem nyomja el, maga is rájön az igazságra, mert a tiszta lelkiismerete elvezeti oda.

Egyik sebész barátom elmesélte, hogy ő is átélt hasonló dolgokat. Összeveszett a feleségével és elhagyta őt. Barátnőjéhez költözött és parázna kapcsolatot kezdett vele.

Egy alkalommal, amint estefelé – munka után – ment hazafelé, a Rózsák terén az ott álló feszületre nézett. Megdöbbenve állt meg, mert úgy tűnt, mintha a feszület megelevenedne: látta amint a vér végigfolyik Jézus arcán, hallotta Jézus ziháló légzését, amint küzd a halállal. Szívébe hasított a gondolat: Ő értem szenvedett... Utána hazament, a barátnőjével nem tudott együtt lenni, mert teljesen az élmény hatása alatt állt.

Másnap reggel, amint fölébredt, elhessegette magától az előző estén tapasztaltakat. Azt gondolta, biztos valami baj volt a fejemmel és képzelődtem. De munka után ismét arra ment és most bement a templomba is. Amint egy Krisztus-képre nézett, az Úr tekintetét érezte magán. Szívében mintha hallotta volna Jézus hangját: ***„Térj vissza hozzám!"*** *Ez a belső hang olyan erővel hatott rá, hogy letérdelt és sírni kezdett. Szakított barátnőjével, el is költözött tőle és kérte feleségét, hogy visszatérhessen hozzá. Felesége örömmel fogadta. Kapcsolatuk rendeződött, sőt egy új gyermeket is vállaltak (a negyediket) szerelmük megújulására.*

Jézus a mi lelkiismeretünket ébresztgetni jött és jön el nap mint nap. Döbbenten tapasztaltam, hogy a megtérésem óta mentesültem a paráznaság béklyója alól, s amikor kísértést éreztem, hogy kapcsolatba lépjek, hallottam az Úr szavát: ***„Ne paráználkodj!"****, és az Úr közelségét éreztem. Sokkal jobban oda tudok figyelni másokra, valamint fontossá vált számomra, hogy minél több barátságot kössek és akarjak szeretettel odafordulni még az ellenségeimhez is, mert mi mindannyian egy szerető Atya gyermekei vagyunk.*

Egy már nem hitetlen Tamás

Gyakran halljuk, hogy az igazi imádságot nem lehet „akarni", nem lehet „megparancsolni", hanem áradó forrásként kell feltörnie, az ember bensejéből. Ha pedig nem így indít imádságra a szívünk, akkor inkább ne is kezdjünk hozzá, mert különben hamissá és természetellenessé válik. Első hallásra ez igen meggyőzően hangzik, de ha valaki mélyebben ismeri az embert és a hívő lélek világát, az azzal a gyanúperrel él, hogy soha nem imádkozott igazán komolyan, aki így beszél. Bizonyos, hogy létezik a bensőből felfakadó spontán imádság, például ha valakit nagy öröm ér, önkéntelenül is felkiált: „Köszönöm, Istenem!"

Ha valaki a lelki életét csak erre akarná építeni, valószínűleg hamarosan egyáltalán nem imádkozna. Az ilyen ember mindent élményre és benyomásokra épít, a rendet, a fegyelmet és a munkát mellőzi. Az ilyen élet ki van szolgáltatva a véletlennek, élvezetvágyó, önkényes, a fantasztikum világába merülő; eltűnik belőle a komolyság és a bizalom.

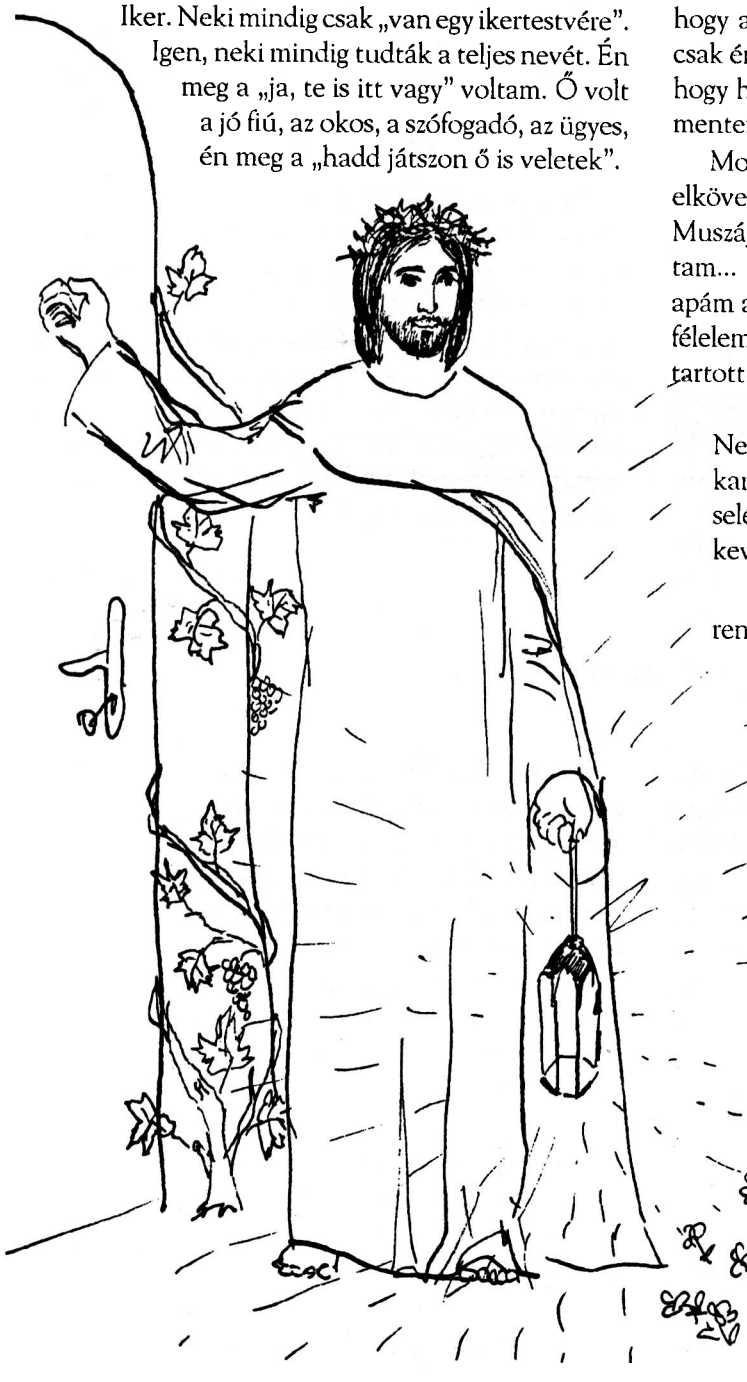
Ha Istenhez való kapcsolatunk becsületes, hamarosan felismerjük, hogy az imádság nemcsak bensőnk kifejezése, hanem elsősorban szolgálat, hűség és engedelmesség.

Guardini: Az imádság iskolájában

Tamás, az Iker

Tudjátok melyik Tamás, az Iker! – hányszor hallottam ezt a mondatot! Hányszor kívántam, bár inkább meghalnék, csak ne lennék „az Iker"!

A testvéremnek soha nem mondták – Iker. Neki mindig csak „van egy ikertestvére". Igen, neki mindig tudták a teljes nevét. Én meg a „ja, te is itt vagy" voltam. Ő volt a jó fiú, az okos, a szófogadó, az ügyes, én meg a „hadd játszon ő is veletek".

Talán a szülésnél megnyomódott a fejem, vagy valami... meg sokat is betegeskedtem. Én voltam a kisebb, az ügyetlenebb, a „veled mindig valami baj történik". Talán a gonosz lélek akart eltenni láb alól, előre tudva, hogy az Úr küldöttje leszek, „felülről született", vagy csak én voltam nagyon szerencsétlen alkat? Az biztos, hogy hároméves koromra már tűzből, vízből ki kellett menteni...

Most is látok olyan gyerekeket, akik szinte mindent elkövetnek, csak hogy felhívják magukra a figyelmet. Muszáj! Én egyszer egy csorda közepére is berohantam... majdnem eltapostak a jószágok. De aznap az apám az ölében vitt haza... már nem is tudom, hogy a félelem miatt remegtem-e, vagy azért, mert a karjaiban tartott...

Hogy vágytam a szeretetükre! A figyelmükre! Nem akartam megérteni, hogy minél többször csikarom azt ki a magam számára – tűzzel, vízzel, feleseléssel, ellentmondással, különcködéssel –, annál kevesebbet kaphatok belőlük...

Ha én hoztam a vizet – az semmi. Ha ő – milyen rendes gyerek. Ha én megettem mindent – az semmi. Ha ő – milyen erős lesz! Így lettem én ilyen fonák, visszájáról gyerek. Akaratos, engedetlen, lázadó... így lettem Jézusé. Helyesebben: azért mentem Jézushoz. Kellett nekem valaki! Valaki, aki csak az enyém! Aki jó, és akit én találok meg, és akit csak tőlem kaphatnak meg ők... akivel elismerést nyerhetek...

És aki nem a testvéremé... érdekes, még most is velük harcolok. Az emlékükkel. India határán, az én Uram csodái között, évtizedes vándorlással a hátam mögött – és időnként még mindig velük harcolok... és értük.

Hányszor megbocsátottam már nekik, hányszor magamhoz öleltem már őket!

És a föld határáig eljöttem, ide, ahol én nem az Iker vagyok – hanem Tamás, az élő Isten küldötte.

A hitetlen Tamás. Tudom, ez is rajtam marad. Pedig éppen azért voltam hitetlen, mert annyira akartam Jézust...

Emlékszem, amikor kiválasztotta tizenkettőnket apostoloknak, úgy éreztem, megfordul velem a világ. Olyan boldog voltam, hogy hazarohantam elújságolni a hírt.

Akkor kaptam büszkeség ellen a legnagyobb leckét. Nem nevettek ki. Azt elviseltem volna. Nem.

Ott ültek a vacsoránál – együtt ettünk esténként, bár én már csak ritkán voltam közöttük – meghitten, bár lehet, hogy csak én láttam így akkor szokásos esti beszélgetéseinket – és egymásra mosolyogtak, megértően. Ő – a testvérem, aki szintén iker, az én ikertestvérem, de neki ezt sohasem mondták – szánakozó szemmel üzente szüleimnek: „Ő már csak ilyen, hisz ismeritek..." Ez a szegény gyerek, már megint mibe keveredett?!

Persze leültettek, megkérdezték, hogy vagyok, „aztán mit hoz a konyhára ez a »kiválasztás«?" – mintha örökre kirekesztődtem volna a kapcsolatukból.

Igen, Jézusban addig sohasem csalódtam. Ő mindig meghallgatott, értette lassan csillapuló lázadásaimat, akár sírhattam is, nem nevetett ki. Mondom, Benne sohasem csalódtam – addig. Nem a halálára gondolok. Az tragédia volt, amit mindannyian együtt megszenvedtünk. Én is csak kóválygotam, haza nem mehettem az „ugye mi megmondtuk előre" mondatokhoz. A többiek között se találtam a helyem. Olyan egyedül éreztem magam, mint amikor gyerekkoromban nem vittek el játszani magukkal a többiek... és még annál is jobban... de a teljes elhagyatottság csak akkor tört rám, amikor visszatértem a tanítványok közé.

Amikor csillogó szemekkel mesélték, hogy Jézus feltámadott és megjelent nekik... nekik. Nem nekem. Megint másoknak... Hát Jézusnak sem számítok! Hát senkinek se kellek! Úgy éreztem, ha ezt elhiszem, elveszik tőlem az egész életemet. Azt, hogy valaki szeretett engem! Mindazt, ami Jézussal az enyém lett... akkor jobb nekem meghalni!

Nem tudtam túllépni a fájdalmamon. Nem, én nem hiszek. Inkább nem.

Megzsaroltam Jézust, mint egy kisgyerek. Nem hiszek, ha csak nem érintem ujjaimmal a sebeit, kezemet oldalsebébe nem teszem... Kisgyerek lettem újra, ez a fájdalom visszavitt gyermekkorom első elhagyatottságáig, lelki fájdalmáig... ha szeretsz, eljössz hozzám! Istenem, hogy remegtem, csak el ne veszítsem Őt, csak meg ne haragudjon... de én nem hiszek, amíg nekem – nekem! – meg nem jelenik...

Persze mindent tudott. Olvasott a szívemben, ahogy mindannyiunk szívében olvas. Ő készítette el ezt a helyzetet, az én gyógyulásomért. Ő hagyta, hogy megéljem e fájdalom mélységeit, hogy lelki sebem a gyökeréig felhasadjon – mert így juthatott el a gyógyítás is odáig.

Amikor megjelent, elöntött a forróság. Nem mertem a szeme elé kerülni, szinte féltem, hogy észrevesz. Féltem, hogy mit fog mondani, de meghaltam volna, ha nem mond semmit. Amikor hozzám szólt, nem vádolt, bár értésemre adta, tud szavaimról. „Tedd ide ujjadat és nézd kezemet! Nyújtsd ki a kezedet és tedd az oldalamba! És ne legyél hitetlen, hanem hívő!"

Egész bensőm megrendült, amikor felkiáltottam: „Én Uram, én Istenem!" Kiömlött belőlem minden fájdalom és minden keserűség, amelyet születésem óta összegyűjtöttem a szívembe, és ezzel a megvallással behatolt a szívembe az Úr békéje és öröme...

Ha akkor Jézus nem hagyja, hogy hitetlen legyek, talán még ma is torzult személyiségként élnék. De Ő életre akart kelteni, teljes, egészséges életre. Meg akart gyógyítani, ezért kiitatta velem a keserű poharat. Hogy elmondhassam, igen, igazak Jézus szavai: boldog, aki nem lát és mégis hisz!

Itt élek a föld határán, ezeket az embereket már én kereszteltem meg. Az Iker – bár ezt itt senki nem tudja rólam. És megyek tovább, „egészen a Föld végső határáig", hogy valóra váltsam az én Uram szavait, hogy az én Uram öröme teljessé legyen bennem. Az Övé, aki halálos sebemből kigyógyított, életre keltett és az örök életre rendelt, hogy ott egykor újra egy asztalhoz ülhessek Vele – és a családommal is.

És akkor mindannyian örülni fogunk, azon is, hogy én az Iker vagyok...

Sípos (S) Gyula

Ne legyél hitetlen, hanem hívő!

Élő hitre találtam Máriánál

Hat évvel ezelőtt vezetett az Isten a XVIII. kerületi Szent László plébániára, Károly atyához, második fiam keresztelője kapcsán.

Akkor fedeztem fel először őszinte hittel, csodálattal és hálával Istenünk szeretetét. Azóta teszem újjászületett életem első keresztény lépéseit.

Közben született egy kisfiam, s így immár három gyermekkel zajlanak napjaink. Minden vágyam, hogy fiaimat Isten segítségével igaz hitre neveljem, s hogy a férjem is rátaláljon az igazi boldogságot adó, szerető Atyára.

Nemrégiben olvastam Regőczi atya könyvét, az Isten Vándorát. Felejthetetlen élmény volt. Már e könyv olvasásakor felfigyeltem arra, hogy milyen erős szálak kötik az atyát a Szűzanyához. Megmaradt bennem a kép a rózsafüzért esténként könnyes szemekkel imádkozó édesanyáról és erős vágy ébredt bennem, hogy én is meglátogassam a csodálatos kútvölgyi engesztelő kápolnát és ott imádkozhassam a békéért Máriához.

Már jó ideje éreztem magamban egy sürgetést, hogy fogjam szigorúbbra böjtjeimet, és imádkozzak többet. Sajnos be kell vallanom, gyakran az egy tized rószafüzér elimádkozása is nehezemre esett. Ugyanakkor élt bennem egy vágy, hogy imaháttérré váljak, de a hogyanját nem láttam.

Ilyen előzmények után kaptam a kezembe a Medjugorje, a szív diadala című könyvet, melyben Szűz Mária üzenetei szólnak a világnak, s egy-egy szép történet, tanúságtétel. Kevés könyv volt az életemben, amelyet ilyen mohón olvastam volna.

Egyszerre sírtam és nevettem, hiszen minden sora hozzám szólt.

Örültem, hogy új feladatokat fedezhetek fel és fájlaltam, hogy mennyi időt elvesztegettem.

Néhány éve olvastam már, hogy Mária imára, böjtre hív mindenkit; de mindig úgy gondoltam, ez nem rám vonatkozik.

Ellenben most, a bennem már régóta megszólaló halk kérések, hogy mondjak le több mindenről, hozzak több áldozatot, próbáljak többet és bensőségesebben imádkozni, kiáltássá váltak.

Hitem új erőre kapott.

Hat évvel ezelőtt, megtérésemkor elmondhatatlan öröm költözött belém, most az öröm mellé nagy-nagy felelősségérzet társult. Úgy éreztem, rám is szükség van, az én imáimra is. Nem vesztegethetem az időmet felesleges dolgokra. Mindent meg kell tennem, hogy Isten kedves eszköze lehessek.

A Szűzanya ígérete szerint nem kell feltétlenül ott lenni Medjugorjéban ahhoz, hogy közbenjárására Isten áldásából részesüljünk. Ha nyitott rá a szívünk, bárhol megkaphatjuk kegyelmét.

Én nagyon vágytam Szűzanyánk áldására. Mit meg nem tettem volna, hogy egy kicsit is kaphassak belőle.

Örömmel vártam a pillanatot, amikor április 25-én 18.30-kor elkezdtük imádkozni az örvendetes rózsafüzért két közösségi testvéremmel és a 9 és 6 éves fiaimmal.

Úgy éreztem, Krisztus misztikus testeként összekapcsolódunk mindazokkal, akik velünk egyidőben imádkozzák a rózsafüzért.

Ugyanakkor nagyon szerettem volna valós bizonyítékot, jelet kapni arról, hogy ez az egész tényleg létezik, hogy a Szűzanya ma is szól a látnokokhoz s mindaz, amit olvastam, valóság. Hiszen én még sosem jártam egyetlen ilyen helyen sem, s a Szűzanya napjainkig tartó megjelenéseiről is csak most értesültem.

S milyen jó az Isten! Megadta a kért jelet. A gyertya, amit meggyújtottunk, mindjárt az elején elaludt, de nem akartam azért félbeszakítani az imádságot, hogy újból meggyújtsam. Mint utólag kiderült, Ági és Zoli szintén így gondolkodott. Majd az utolsó tized elmondása közben gyertyánk újra égni kezdett! Alig hittünk a szemünknek. Legalább 20-25 percig nem égett, majd fellángolt egyre nagyobb lánggal. Le nem tudom írni hálánkat, boldogságunkat.

Jó, hogy mindhárman láttuk, mivel így egymás tanúi vagyunk. Ha egyedül tapasztalom, talán senki se hitt volna nekem.

Mondanom sem kell, hogy az öröm nem fért meg bennem. Szinte mindenhol mindenkinek beszélek Medjugorjéről és az üzenetekről. Lelkesedésem láttán kíváncsivá váltak társaim, akiknek már sok könyvet osztogattam szét.

Elkezdtem imádkozni a teljes rózsafüzért, általában napi egyet, ha módomban áll kettőt vagy mindhármat, de a tized már soha többé nem fog gondot okozni.

Szeretnék megtanulni mindig szívből imádkozni, hogy minden imám az égbe találjon.

Kenyéren és vizen böjtölök szerdán és pénteken. Nem mondom, hogy könnyen megy, de nem adom fel. Eddig körülbelül hat hetente, két havonta járultam a bűnbocsánat szentségéhez, most havonta teszem ezt. Még soha nem végeztem kilencedet, most elkezdtem édesanyámért.

A rózsafüzér csoportunkban is beszámoltam Medjugorjéről és élményeimről, és a következő titokcserénk napját áthelyeztük május 25-re, hogy mindnyájan együtt imádkozhassuk a rózsafüzért 18.30-tól templomunkban.

Akik már olvasták a könyvet, többen odajöttek hozzám: „Most már tudom, mire ez a változás, már tudom, mit érzel!"

Ha rajtam kívül csak egy embert megérint a kegyelem, már értelme volt, hogy nem tartottam magamban az örömömet! Bár nem is lettem volna rá képes.

Ha további életem során soha többé meg nem simogatna az Úr és át nem ölelne Mária, égi édesanyánk, akkor is csak hálát zengene a szívem, hogy ennyire ***SZERET AZ ISTEN!***

Kiss Tünde

Elfogadta az életet és meggyógyult!

A Medjugorjéban történő gyógyulások közül a 37 éves Marilyn története hatott meg engem különösen.

Harmadik gyermeke születése alkalmával komoly hallás-zavarok léptek fel nála. Párizsi orvosai azt tanácsolták, hogy ne vállaljon több gyermeket, mert azt kockáztatja, hogy teljesen süketté válik. Négy évvel később Marilyn mégis gyermeket várt. Orvosai határozottan azt tanácsolták, hogy végeztessen abortuszt. De ő határozottan ellenállt, inkább vállalta, hogy esetleg rokkanttá válik, mintsem hogy megölje gyermekét.

A kis Jean 97 tavaszán megszületett. Marilyn megsüketült. Hallókészüléke ellenére is szinte semmit sem hallott. Megtanult szájról olvasni. De egy pillanatig sem sajnálta, hogy világra hozta a kicsi Jeant.

Március vége felé jöttek el Medjugorjéba, hogy megünnepeljék gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepét (március 25), és felajánlják a gyermeket a Szűzanyának. Mély áhítatban töltött zarándoklat volt ez. A déli, francia-nyelvű misén Marilynt hirtelen zavarni kezdte az orgona lármája, és azt mondta az orgonistának, hogy túl hangosan játszik. A kántor azt válaszolta, hogy úgy játszott, mint ahogy mindig is szokott. Marylin tisztán hallotta a feleletét. Igen, hallott! Ettől kezdve letehette hallókészülékét, mert hallása tökéletessé vált. A Szűzanya megjutalmazta őt, hogy az életet választotta: a kicsi éppen ekkor kezdett beszélni, és így édesanyja hallhatta első szavait.

Emmanuel nővér (Medjugorje)

Assisi Szent Ferenc hálaéneke

Te vagy a szentséges Úristen, Te vagy Isten minden istenek fölött, az egyetlen, aki csodákat művelsz!

Te vagy az erős, Te vagy a nagy, Te vagy a felséges!

Te vagy a mindenható, Te vagy égnek és földnek szentséges Atyja és Királya!

Te vagy a hármas és egy, az Úr, Te vagy Isten minden istenek fölött!

Te vagy a jóság, Te vagy minden jóság, Te vagy a legfőbb jóság, az Úr, az élő és igaz Isten!

Te vagy a szeretet, Te vagy a bölcsesség, Te vagy az alázatosság, Te vagy a béketűrés!

Te vagy a szépség, Te vagy a biztonság, Te vagy a békesség, Te vagy az öröm!

Te vagy reménységünk, Te vagy az igazság és a mértékletesség, Te vagy minden gazdagságunk!

Te vagy a gyengédség, Te vagy a mi védőnk, a mi oltalmazónk és védőbástyánk! Te vagy a mi menedékünk és erősségünk!

Te vagy a mi hitünk, reményünk és szeretetünk!

Te vagy a mi lelkünk édessége!

Te vagy a végtelen jóság, a nagy és csodálatos Úristen, mindenható, jóságos, irgalmas és a mi Megváltónk!

Tartalomjegyzék

Floyd McClung: Isten megtört szíve 3

Pat Kennedy: A megújulás nem állóvíz 8

Egy már nem hitetlen Tamás: Istennek lennie kell – mindig éreztem 10

Sípos (S) Gyula: Tamás, az Iker 14

Kiss Tünde: Élő hitre találtam Máriánál 16

Emmanuel nővér: Elfogadta az életet és meggyógyult! 17

Assisi Szent Ferenc hálaéneke 18

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1053, Ferenciek tere 9.
Telefax: 317-4895
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: **Fehérváryné Merényi Ágnes**
Készült a **GÖDI PRINT Kft nyomdájában**
Felelős vezető: **Lakatos Imre**
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ Szeretnénk tájékoztatni olvasóinkat, hogy a nyár folyamán három könyvet szeretnénk megjelentetni: **Ken Wilson – Dave Mangan: Élet a Lélekben szeminárium gyermekeitek számára** – 320.–Ft, **J. H. Prado Flores: Menjetek és hirdessétek az Evangéliumot a megkereszteltelteknek** (Fülöp-kurzus) – 300.–Ft, **J. H. Prado Flores: Hogyan evangelizáljuk a megkereszteltelteket?** (Pál-kurzus) – 300.–Ft

¤ Fájdalommal, de Isten akaratát tisztelve tudatjuk, hogy **Emiliano Tardif atya 1999 június 9-én reggel szívinfarktusban meghalt.** Argentínában volt, ahol egy lelkigyakorlatot tartott, amikor reggeli után hirtelen érte a halál. 1974 tavaszán ajándékozta meg őt az Úr a gyógyítás karizmájával, azóta járta a világot, lelkigyakorlatokat és gyógyító összejöveteleket tartva. 25 éven át hirdette, hogy Jézus közel van hozzánk, szeret minket és meg akarja gyógyítani betegségeinket. Ezrek és ezrek nyerték vissza szolgálata által egészségüket és tértek meg Istenhez. Adjunk hálát, hogy az Úr 25 éven át oly sok ajándékot adott nekünk rajta keresztül!

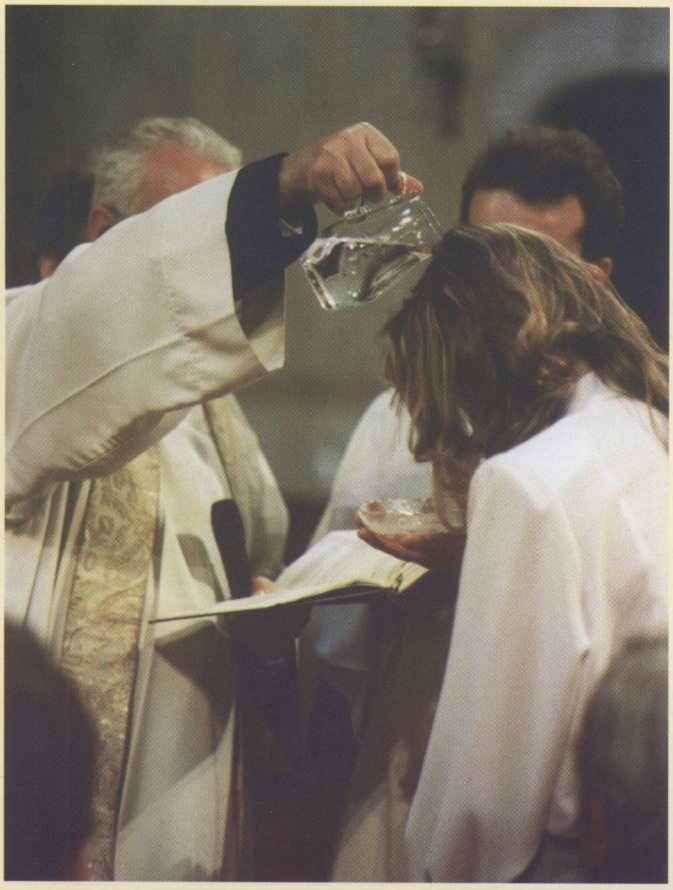
¤ Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét arra, hogy a nyári szabadság alatt keressenek alkalmat **egy-egy lelkigyakorlatra vagy néhány napos csendességre**, melyben megerősödnek és az Úrral való személyes kapcsolatukban növekednek. A gonosz támadásai egyre erősebbek, ami azt sürgeti, hogy legyen erősebb bennünk az Úr szeretete is. Így tudunk győzelmet aratni fölötte!

Címlapfotó: Fehérváryné Merényi Ágnes
Hátlap és borító belső fotók:
Fehér Márta, Szabó Róbert, Czigányik Zsolt

Az újságban a 3. 8. 10. 14. és 16. oldalon található rajzokat **Tóth Mariann** készítette, melyeket Kalla Viktória: Szelíd fényekről álmodom c. verses kötetének (Marana Tha sorozat 76.) illusztrációiból választottuk.

Igeliturgia felnőttek keresztelése előtt.

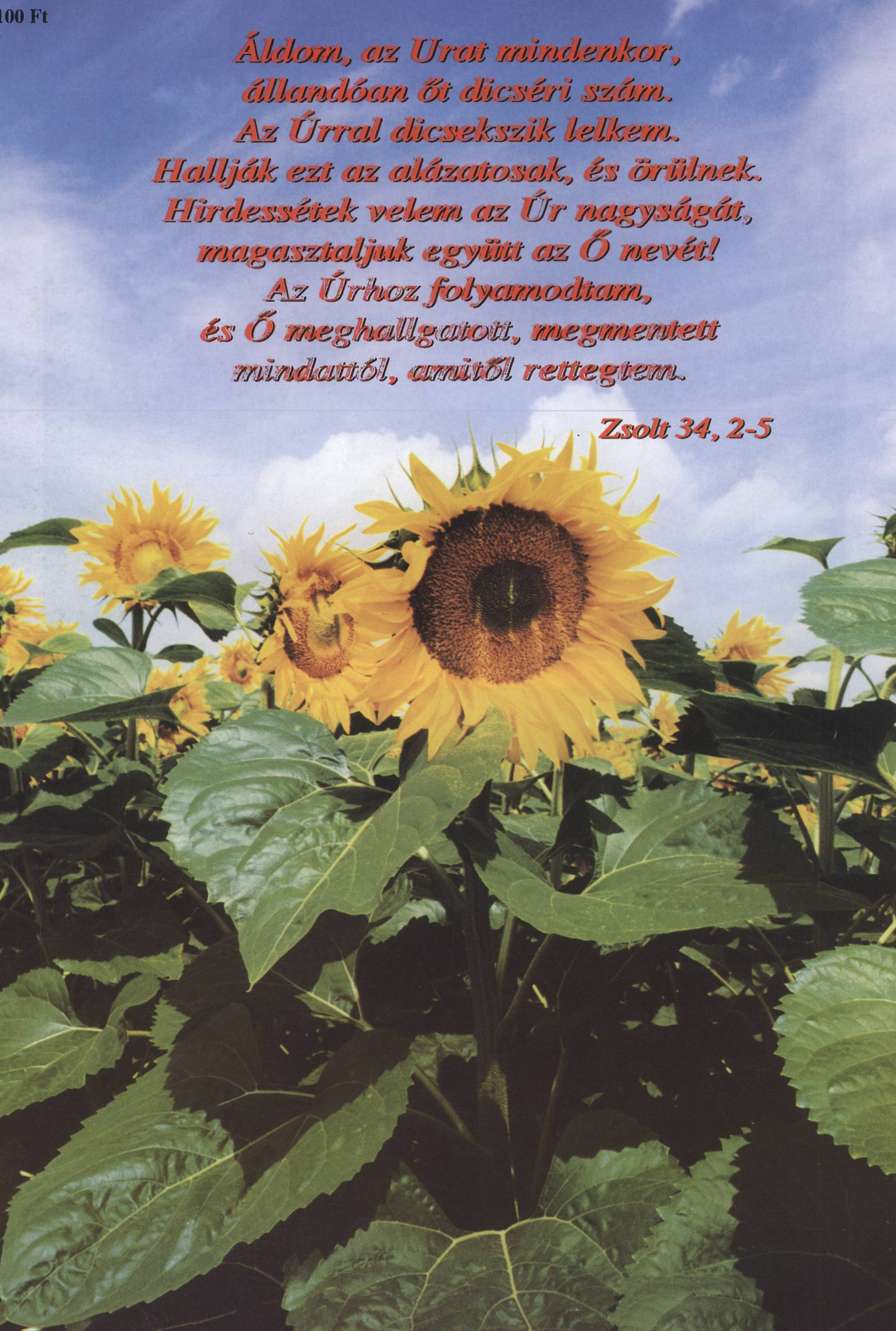
A keresztség nem veszi ki a világból az embert, hanem új közösségbe vezeti. Itt segítik új testvérei, hogy megerősödjön, Isten felé kitárulkozzon, képességei kibontakozzanak, szeretete megerősödjön.

„A keresztség annak a hitnek a szentsége, amellyel az emberek a Szentlélek által elfogadják Krisztus evangéliumát" (OBP 1-3).

Az Egyház az első időkben elsősorban felnőtteknek szolgáltatta ki a keresztséget, de gyermekek is részesülhettek benne (vö. ApCsel 13,33).

A keresztség az új életnek és Isten Országának a kapuja.

100 Ft

Áldom, az Urat mindenkor,
állandóan őt dicséri szám.
Az Úrral dicsekszik lelkem.
Hallják ezt az alázatosak, és örülnek.
Hirdessétek velem az Úr nagyságát,
magasztaljuk együtt az Ő nevét!
Az Úrhoz folyamodtam,
és Ő meghallgatott, megmentett
mindattól, amitől rettegtem.
Zsolt 34, 2-5